

Man skal ikke tro, at amerikanerne
græd over deres nederlag

EN AFTEN,

DER *aldrig* VIL BLIVE GLEMT!

Af EDWIN KOCH

VED ankomsten til Idlewild lufthavnen i New York søndag eftermiddag den 19. juli blev vi fulgt gennem hallerne af en eskorte politifolk og embedsmænd.

— They are the distinguished European guests for the big trot at Roosevelt, sagde væddeløbsdirektør *Alden Gray*, og der var ikke en blandt dem, der hverken så på pas, kufferter eller vaccinations-attester.

— Welcome to our country, var det eneste, de sagde.

Så jeg kunne såmænd godt have sparet mig vaccinationen og 3—4 dages høj feber.

— Så må Du da kunne sige mig, hvem der vinder løbet, sagde en af politi'erne til mig.

I overdådigt ankomsthjør sagde jeg til ham, at han kunne vende lommerne på Jamin.

Jeg vil håbe på, at han har gjort det, for så har han i alt fald fået en masse penge ud af det, 11,70 dollars for hver 2 han har spillet.

Nu kan man måske godt sige, at 50.000 mennesker til overværelse af et travløb som det store 50.000 dollars løb på Roosevelt ikke er så fantastisk meget, når man tænker på, at det foregår i en by som New York. Det er det måske nok ikke, men på den anden side skal man også gøre op, hvor mange i hele den amerikanske befolkning der blev gjort opmærksom på, at der overhovedet er noget, der hedder trav!

Trafiksammenbrud i reklamens tjeneste

Man regnede med, at mere end 60 millioner eksemplarer ugeblade blev strøet ud over det ganske Amerika med farvebilleder og fortællinger om både de europæiske og de amerikanske heste, og det var i og for sig lige meget, hvor man bevægede sig. Når folk hørte, at man var kommet over for det store løb, kom tale og diskussion om trav og storløbet omgående i gang.

I fjernsyn, radio og biografer og mange andre steder blev der reklameret, og man skal have set lidt til den amerikanske reklametromme for at tro på virkeligheden af den. For eksempel trak

man samtlige de trænere, der skulle deltage i løbet, ind i fuldt køre-dress på en af de store hovedgader i New York City, og naturligvis kunne det ikke undgå at skabe trafikkaos, medens pressefotografernes blitz glitrede.

Trænerne gik rundt som levende reklamer. De otte deltagere i løbet fik hver udleveret grå gabardine-benklæder og mørkeblå »blazer« med et stort skjold på venstre side af brystet, som afslørede, at netop de var deltagerne, og på mange, mange andre måder blev der reklameret, også f. eks. af det store tyske flyveselskab »Lufthansa«, der havde fløjet både heste og gæster tværs over Atlanterhavet.

Desværre ankom hestene med næsten et døgn forsinkelse, og det skal erkendes, at megen nervositet lagde sig hos europæiske hesteejere og trænere, da endelig alle seks heste var fremme uden en skramme.

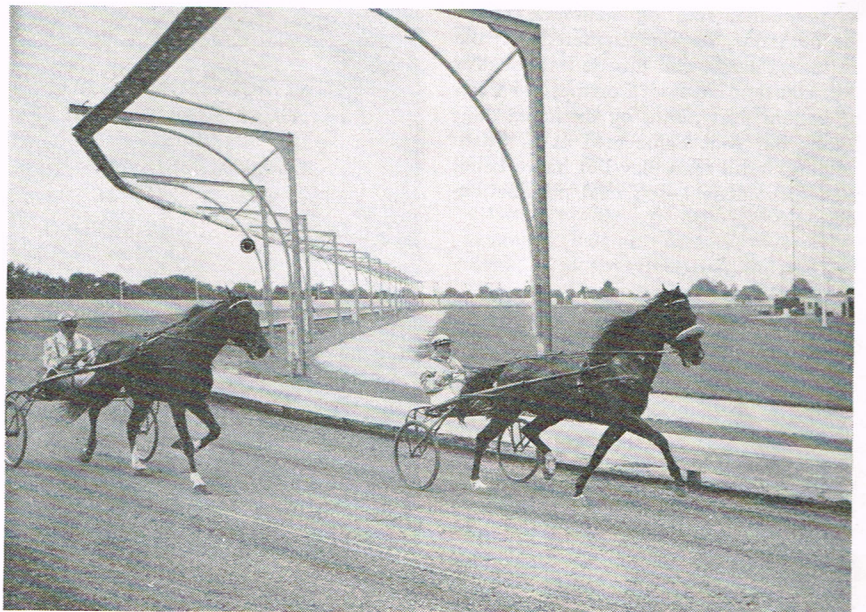
Hø og artiskokker op i luer

Baroncini med »Icare IV« og *Riaud* med »Jamin« havde medbragt henholds-

vis masser af høboller og artiskokker med over Atlanterhavet. Det er jo allerede en kendt sag, at Jamin's største livret er artiskokker, men hverken artiskokker eller hø må medtages på amerikansk jord. Der skete da også det, at alle herlighederne blev brændt på Idlewild lufthavn, hvilket fik det meget kendte italienske temperament til at stige op i Baroncini. Indtil han opdagede, at det amerikanske hø var akkurat så godt som det italienske.

Men også Jamin's artiskokker blev til et stort reklamenummer, både i den ene og anden retning, og det var ikke langt fra, at champagnedronningen, Madame *Roederer's Jamin* — modsat hensigten — kom til at reklamere nok så meget for artiskokker som for champagnen.

Jamin *skulle* have sine artiskokker! Men hvad gjorde man så fra travelskabets side? De kunne have været købt adskilligt billigere i New York, men i stedet for kom en flyvemaskine flyvende tværs over hele det amerikanske kontinent fra Kalifornien med en masse artiskokker i lasten.

Det er *Adept* (til venstre) og *Jens Protector*, da de for allerførste gang blev rørt på banen. Både *Mattsson* og *Diskerud* var næsten stakåndede af begejstring over banelegemet, da de steg af vognene. Bemærk lysanlægget!

Oplobsbilledet fra »the big international«. Jamin klarer sig først i mål med Tornese ude i banen og længere tilbage Icare IV, der blev fjerde. Trediehesten, amerikanske Trader Horn, er ikke kommet med. — Bemærk tribunerne.

Den landede på La Guardia lufthavnen, og derfra sendtes en helikopter videre med lasten direkte til staldterrænet på Roosevelt.

Navnlig da der på siderne af helikopter'en var anbragt store skilte, der fortalte, at det var artiskokker til Jamin, blev det et første klasses nummer for pressefotograferne, og dagen efter var alle amerikanske blade fyldt med billeder og historier.

En stor ny brandsikret staldbygning blev taget i brug af de otte heste for løbet, og den blev pyntet op med store navneskjolde, flag og nationale farver for de lande, de repræsenterede. I alle de mange dage, den husede hestene, var den konstant bevogtet i døgnets 24 timer af banens eget politi, og de første dage kunne det godt knibe med at få tilladt adgang, indtil man blev lidt bedre kendt med forholdene — og med politibetjentene.

Sikken en bane

Her i denne stald stod også Skandinavians repræsentanter, Adept og Jens Protector, de allerførste dage noget sløvt hængende med hovederne og uden energi af betydning. Det kunne godt give lidt nerver i deres omkreds, at de reagerede så voldsomt for det tunge, varme og meget fugtige vejr, og det var nok noget af et held, at Kurt Mattsson havde insisteret på at få sin dyrlæge, Odd Knudsen, med fra Stockholm. »Doc« blev han bedst kendt under i hele den New York'ske travverden, og det lykkedes ham på forbausende kort tid at få hestene til at reagere ganske normalt.

Og så gik det løs med træning — og masser af nye fotografier til aviser og fjernsyn. Her skal det indrømmes, at de to skandinaviske trænere tog alle genvordigheder i den retning mest med et smil, også om de ofte måtte vente på banen i op til en times tid, før de øvrige europæere viste sig på arenaen. Og navnlig var det den lille, italienske Baroncini, der var ved at sætte alle andre grå hår i hovederne.

Ved en enkelt fotografiering måtte vi true med, at de skandinaviske heste vendte tilbage til stalden, hvis der ikke

snart skete noget, og det hjalp! Men de to skandinaviske trænere's hjælpsomhed og velvillighed overfor arrangementet var i meget væsentlig grad medvirkende til, at de blev et par af de mest populære skikkelser i hele lejren.

En dag efter ankomsten var tiden inde til for første gang at prøve hestene på banen, og selvfølgelig var det spændende at erfare lidt om, hvordan hestene befandt sig, og hvad deres trænere havde at sige. De sagde det samme, da de steg af vognene efter det første arbejde, og man kunne nok se på dem, at de var glædeligt overraskede, da de næsten i munden på hinanden udbød:

— Ja, det tror f...., at de kan køre hurtigt på en bane som den.

Begrænset indtryk af Trader Horn

Der bliver ofret kæmpesummer på selve banelegemet, men så er Roosevelt Raceway også en travbane! Det er så at sige lige meget, hvor hurtigt der bliver kørt på den. Hestens hove står fuldstændigt kompakt i underlaget, ja ikke alene hovene, men hvert eneste søm fra skoen står lige så tydeligt i underlaget. Der er ikke tale om, at hestene i »afsætningen« skrider hverken en eller flere centimeter, og i den retning kunne europæerne godt lære en hel del. I sammenligning lader de to københavnske travbaner i hvert fald adskilligt tilbage i ønskemål!

Under forhold som disse, hvor europæiske og amerikanske toptravere skulle mødes for første gang, måtte der givetvis blive diskuteret for og imod de europæiske muligheder for sejr. Vi fra Europa lagde skam ikke skjul på, at vi ganske bestemt regnede med en europæisk sejr, men det hele hjalp bare ikke ret meget, for da aftenen kom med løbet, var Amerikas repræsentant, Trader Horn, med Billy Haughton i vognen spillet ned til 185 for 100!

Vi blev bestyrket i vor tro på sejr, da vi en halv snes dage før storløbet var inviteret til Yonkers Raceway, hvor Trader Horn vandt »The National Championship« om 50.000 dollars — dog uden at den gjorde noget voldsomt indtryk på os.

Vi regner ikke med europæerne

En af de første dage derovre var vi til en stor frokost, hvor jeg havde den absolutte ære at være placeret midt mellem Mr. Sonny Nardin og hans frue Jane fra Florida, ejerne af Trader Horn.

— Vi regner ikke meget med de europæiske heste, sagde Mr. Nardin til mig og blev fulgt op i sine meninger af Mrs. Jane, Trader Horn har vundet sine sidste syv løb og vinder også nummer otte, tro på det, der er ingen tvivl.

THE INTERNATIONAL TROT

Roosevelt Raceway, New York

1. august 1959

50.000 Dollars

1½ Miles = 2413 M.

1. JAMIN 3:08,6 - 1:18,1
(J. Riaud)
2. Tornese 3:08,8 - 1:18,2
(G. Ossani)
3. Trader Horn... 3:09,4 - 1:18,5
(B. Haughton)
4. Icare IV 3:09,4 - 1:18,5
(W. Baroncini)
5. Ivacourt 3:09,8 - 1:18,7
(G. Krüger)
6. Adept 3:09,8 - 1:18,7
(K. Mattsson)
7. Philip Frost ... 3:14,1 - 1:20,8
(R. White)
8. Jens Protector . 3:16,2 - 1:21,3
(T. Diskerud)

Odds: 11,70 (for 2)

Pladser: 5,30 og 4,80 (for 2).

Omsætning: 261.037 \$.

Hans sejrssikkerhed irriterede mig oprigtigt talt, og det nyttede ikke det mindste, at jeg forsøgte på at få ham til at revidere sine meninger.

Få dage derefter var *Sten Sandberg* og jeg inde i radiohuset i »Rockefeller Center« i New York for at blive interviewet, og det var specielt europæiske løbsforhold og chancerne i storløbet, vi blev spurgt om. Og så var det, at en lille djævel kom op i mig.

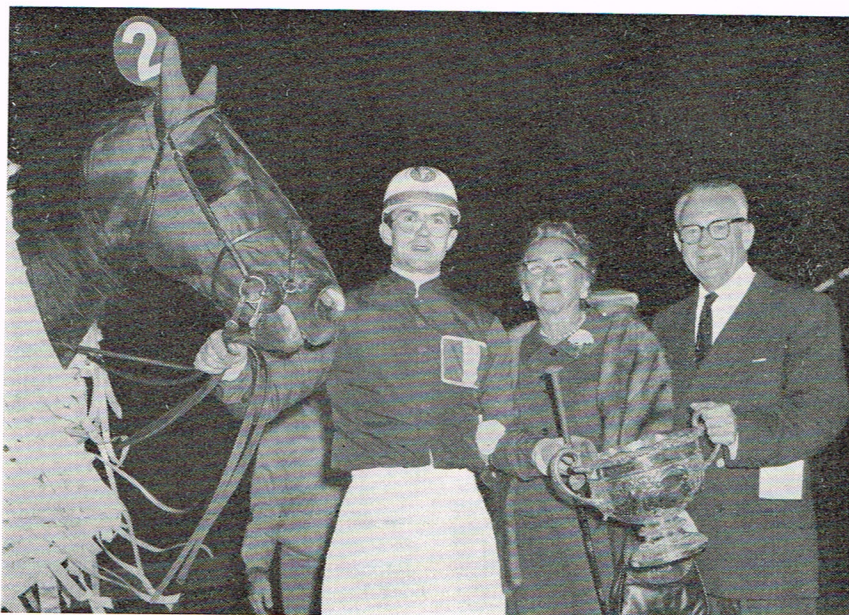
— Oprigtigt talt, svarede jeg interviewereren, jeg er temmelig sikker på, at det ikke alene bliver en europæisk sejr, men at der kommer to heste fra Europa på de bedste pladser, og har vi held, bliver det til tre.

— Og *Trader Horn*, den amerikanske favorit? spurgte han.

— Den regner vi ikke ret meget med. Og på hans mere indgående spørgsmål svarede jeg: Efter det, vi så på Yonkers forleden aften, står *Trader Horn* ikke 2400 meter hjem i det europæiske selskab.

Sonny Nardin har nok ikke været glad for mig ovenpå de udtalelser, for det blev sendt ud over nogle og tredive stationer, men han var i hvert fald så meget sportsmand, at han ikke siden lod sig mærke med noget.

Man forstår vist godt, at jeg var særlig glad for resultatet med *Jamin* og *Tornese* på de to bedste pladser foran *Trader Horn*, derefter *Icare IV*, *Ivacourt* og *Adept* på de næste pladser.

Et billede, der blev taget, da Jamin havde vundet sit andet løb på Roosevelt. Det var i det løb, Senator Frost var først i mål, men blev disket for en galop lige før mål. Ved siden af Riaud ser man Mr. J. Alf. Valentine, en usædvanlig dygtig og sympatisk vice-præsident for Roosevelt, og hans frue, en af de varmeste beundrere af Tivoli i almindelighed og København i særdeleshed.

Og havde løbet bare været 50 meter længere, var der ikke blevet en cent til *Trader Horn*.

Og de europæiske heste tog de 44.000 af løbets 50.000 dollars, så nogen dårlig figur gjorde de ikke.

Så oprandt den store aften

Aftenen med løbet oprandt! Og hvilken aften! Den 1. august med blikstille, varmt vejr. Man slæbte sig igennem de første løb og nåede til det minut, da for første gang Europa og Amerika skulle slås om en »verdenschampion-titel« — for naturligvis kunne intet mindre gøre det.

Alene præsentationen af de otte heste! Alt lys gik pludselig ud, og et buldrende mørke sænkede sig over det store areal. Kun oppe fra toppen af den store tribune trak tre store projektorer deres lyskegler ned over opløbet, hvor præsentationen fandt sted, hest for hest enkeltvis med ledsagende omtale af bedrifter og fulgt gennem »the stretch« af en kendt melodi fra hestens hjemland.

Cirklene fra de tre lyskegler indrammede hest og kusk, han i obligatorisk, hvid styrthjelm og med sit lands nationale farver på bryst og ryg, staldmanden ved hovedet af hesten og klædt i hvid frakke med flaget på ryggen. Jo, der skulle blive stemning.

Sveriges *Adept* var den første med *Kurt Mattsson* i vognen og staldmand *Torsten Johnson* ved hovedet... fulgt ud af »Svensk Rapsodi«. Kanadas repræsentant, den amerikanske Philip Frost, fik »Canadian Capers« med på vejen, og under mægtige klapsalver og hyldestråb slap *Jamin* gennem præsentationen med afspilning af »The night they invented champagne«.

Jens Protector og *Diskerud* fik *Grieg's* »Norsk dans nr. 2« med på vejen, og

Dagen efter Jamin's vidunderlige sejr i »the international« blev dette billede taget. Til venstre for Jamin står dens ejerinde, champagne-dronningen, madame L. Olry-Roederer, staldmanden Jean Vanstenbergh og til højre Jean Riaud. Naturligvis med stolthed præsenterer de det flotte guld-lamé dækken til 1.500 dollars med inskriptionen »Verdens-champion 1959«.

så kom de italienske Tornese og Icare IV med »Volare« og »Arrivederci Roma«.

Publikums spontane hyldest var gledet over i taktfaste klapsalver og hurraråb, og da Amerikas traver nr. 1, Trader Horn, sidst kom gennem banen og gled ud i mørket til »Give my regards to Broadway«, var det, som stod det hele et øjeblik stille for en.

Hvilken oplevelse!

Kun få øjeblikke derefter stod man på tærskelen til afgørelsen. »The field is on gate,« hed det i højtaleren, feltet er bag startvognen, og tre minutter og $8\frac{3}{5}$ sekund derefter vidste vi, at Europa har travere, der er mere end konkurrence-dygtige overfor de bedste amerikanske heste... også om i år den amerikanske topklasse har været noget svag.

Et kæmpemæssigt fyrværkeri satte punktum for Jamin's bedrift og de andre europæiske hestes fornemme ydelser.

Tiltalende amerikansk reaktion

På den store hovedvej, der løber bag om Roosevelt Raceway i retning mod New York, stoppede flere hundrede biler, folk steg ud for at overvære fyrværkeriet, og da løbets resultat blev kendt, hørte man der borte fra taktfaste leveråb for Frankrig og Jamin, »vive la France«, »vive le Jamin« hed det, og banens politi måtte skyndsomst ud for at rydde op i den sammenbrudte trafik.

Det er jo nemlig et af de få punkter, man står lidt uforstående overfor og gang på gang søger at spørge sig selv om: hvad var årsagen til den enorme hyldest, der efter opløbet piskede de europæiske heste i møde, ja faktisk os alle sammen?

Amerikanernes voldsomme reaktioner for europæerne ovenpå et så eklatant nederlag! For det er det jo i virkeligheden! Langt over en dansk million kroner var blevet tabt på Trader Horn, men alligevel demonstrerede de 50.000 tilskuere deres hyldest sådan til en fremmed sejrherre, at den tanke måtte strejfe en, om taget efterhånden skulle løfte sig af kæmpetribunen. Det holdt dog, bør jeg tilføje!

Og presselogen med dens vel over 50 deltagere var som en heksekedel! Aldrig nogensinde er jeg blevet klasket sådan på skuldrene fra alle sider, aldrig før er jeg blevet knuget i den grad af voksne mandfolk, og aldrig før har jeg i min lange karriere i forbindelse med travløb været så nær ved at blive båret i guld-stol. Og det gjaldt også kollega *Sten Sandberg* fra Stockholm.

Er mon forklaringen den ganske enkle, at amerikanske travfolk i et århundrede er blevet stopfodret med devisen: den amerikanske traver er den bedste i verden! For så nu bagefter at opdage, at det er den slet ikke. Og så den men-

neskelige reaktion ovenpå nederlaget. Jeg er mest stemt for at ville tro det. Det var i hvert fald en dejlig oplevelse, sikkert da meget af det også var dikteret af god sportsmanship!

En journalist i det ganske Amerika havde tippet Jamin som vinder af løbet i sit blad, *Charlie Marshall* fra »The Harness Horse«. Man spurgte ham i presselogen hvorfor.

— Jo, Edwin skrev til mig i foråret, at jeg kunne glæde mig til at se verdens hurtigste traver, og så stolede jeg på, at han havde ret, og det havde han jo!

Og det er rigtigt, det skrev jeg til ham.

Tilbage er så blot at nævne, at Jamin fik sine ærespræmier og sit 1.500 dollars guld-lamé-dækken overrakt i lyskeglernes stråler, at »La Marseillaise« drøned over banen fulgt af »Stars and Stripes forever«, og at amerikanske opdrættere med *Lawrence Sheppard* fra Hanover Shoe Farms i spidsen efter løbet bød Madame Olry-Roederer 400.000 dollars for Jamin, men fik et nydeligt fransk afslag.

Jo og så lige at Madame gav et fornemt champagne-gilde efter løbet i »Club House«.

Efter at hun i forvejen havde betænkt presselogen med adskillige af hendes flaskers prægtige indhold.

A night to remember!

Lloyd Hanover

Rekord 1:18 (h.m.t.)

Placeret som anden i 1:16,9

Den meget fint trukne Lloyd Hanover efter Dean Hanover 1:13 — Lady Laurel 1:16 vil i 1960 stå til avlstjeneste for en pris af 100 kr. + 500 kr. ved levende født føl.

Lloyd Hanover blev i 1959 tilført 54 hopper, alle tilhørende erfarne hesteejere og opdrættere. Der har vist sig stor tilgang til Lloyd Hanover både fra Sverige og Tyskland. For Dean Hanover betaltes 2000 dollars i bedækningspenge. Lloyd Hanover er som søn af Dean Hanover efter verdens bedste hingst. Moderen, Lady Laurel, har født seks afkom med rekord 1:18 eller bedre.

Bemærk: Lloyd Hanovers broder, Demon Hanover, er solgt for $3\frac{1}{2}$ mill. kr., fordi nedarvningsevnen har vist et enestående resultat. Italien har erhvervet sig en søn efter Demon Hanover, nemlig Buckeye Demon 1:15 som treårig. Sønner af Dean Hanover synes i dag at være efterspurgt overalt i Amerika.

Lloyd Hanovers første afkom var Bill Lloyd, 2 år, rek. 1:25,3. Af toåringer i år har han blandt andre Cicero 25,7 — Ca Va Richmond 26,7 — Convair 26,7 — Cadet 27,8 — og Chic Hanover, der vandt Mesterskab for toåringer i Aalborg.

Skal man opdrætte travere, skal man nøje overveje valg af hingst. Lloyd Hanover med verdensberømte forældre med fin nedarvningsevne og med en drægtighedsprocent af 100 for sunde hopper opfylder alle en opdrætters ønsker.

Nærmere ved henvendelse til

Otto Høybye - Telefon Solrød 202